Κομητεία του Χάροντα

Η ΚΟΜΗΤΕΙΑ του Χάροντα ρίζωσε στην αιματοχυσία και στο σκοτάδι.

Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Ακόμα και το όνομά της είναι τυλιγμένο με σκιές και ζοφερότητα. Ο θρύλος λέει ότι η κομητεία επρόκειτο να πάρει το όνομα Σάρλοτ ή Σαρλ, αλλά οι προύχοντες της πόλης άργησαν πολύ, και τα δύο αυτά ονόματα ήταν ήδη πιασμένα όταν αποφάσισαν να ιδρύσουν επίσημα τον νεοσύστατο οικισμό τους. Απ' ό,τι λέγεται, έσυραν το δάχτυλό τους μέχρι κάτω στη λίστα με τα ονόματα ώσπου έφτασαν στο «Χάροντας». Εκείνοι οι άνθρωποι, σκληρόπετσοι σαν τα κατεργασμένα λευκασμένα δέρματα, με χέρια σαν τσεκούρια, έδωσαν αυτό το όνομα στη νέα τους πόλη αδιαφορώντας για τους μακάβριους συνειρμούς του. Ίσως πάλι απλώς τους άρεσε το όνομα επειδή ένα ποτάμι κυλούσε μέσα από την κομητεία και χυνόταν στον κόλπο Τσέζαπικ, σαν τον ποταμό της Στύγας.

Ποιος ξέρει; Ποιος ξέρει τι είχαν στο μυαλό τους εκείνοι οι άνθρωποι, νεκροί προ πολλού.

Αυτό που ξέρουμε είναι ότι το 1805, μες στα μαύρα μεσάνυχτα, μια ομάδα λευκών γαιοκτημόνων, δοκιμάζοντας τα όρια του ίδιου τους του πρόδηλου πεπρωμένου, έβαλαν φωτιά στο τελευταίο χωριό ιθαγενών που είχε απομείνει στη δακρύσχημη χερσόνησο που θα γινόταν η κομητεία του Χάροντα.

Όσοι γλίτωσαν από τις φλόγες σκοτώθηκαν από μουσκέτα, ανεξαρτήτως ηλικίας, φύλου ή σωματικής αδυναμίας. Αυτή ήταν η πρώτη από τις πολλές τραγωδίες στην ιστορία του Χάροντα. Ο κα-

νιβαλισμός τον χειμώνα του 1853. Η ελονοσία που ξέσπασε το 1901. Η δηλητηρίαση στο πικ νικ της Ένωσης Θυγατέρων της Συνομοσπονδίας το 1935. Η ανθρωποκτονία-αυτοκτονία της οικογένειας Ντάνφορθ το 1957. Οι πνιγμοί κατά τη βάφτιση στην αντισκηνική αναβίωση[2] *το 1968 και πάει λέγοντας. Το χώμα της κομητείας του Χάροντα, όπως και των περισσότερων πόλεων και κομητειών στον Νότο, ποτίστηκε με ποταμούς δακρύων. Ήταν μέρη όπου κάθε χρόνο, κατά την Ημέρα των Ιδρυτών, στην πλατεία της κομητείας η βία και το χάος εξυμνούνταν ως στυλοβάτες του πνεύματος των πιονιέρων.*

Αίμα και δάκρυα. Βία και χάος. Αγάπη και μίσος. Αυτά ήταν τα αγκωνάρια πάνω στα οποία χτίστηκε ο Νότος. Ήταν τα θεμέλια στα οποία στηριζόταν η κομητεία του Χάροντα.

Αν σου δινόταν η ευκαιρία να ρωτήσεις κάποιους από τους πολίτες του Χάροντα, οι περισσότεροι θα σου έλεγαν ότι όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν. Ότι τα έχει παρασύρει ο ποταμός του χρόνου, που κυλάει πάντοτε προς τα εμπρός. Ίσως ακόμα να σου έλεγαν ότι όλα αυτά πρέπει να λησμονηθούν και να χαθούν στον χρόνο.

Αλλά αν ρωτούσες τον σερίφη Τάιτους Κράουν, θα έλεγε ότι όποιος το πιστεύει αυτό είναι είτε ανόητος είτε ψεύτης. Ή και τα δύο. Κι αν μιλούσες μαζί του ύστερα από εκείνον τον μακρύ Οκτώβρη, θα σου έλεγε ότι τα θεμέλια του Χάροντα μάλλον είναι σαθρά, δυσώδη και μες στη σήψη, σήψη όχι μόνο της σάρκας αλλά και της ψυχής. Ότι μάλλον τα αγκωνάρια πάνω στα οποία χτίστηκε ο Νότος μετατοπίζονται και ανοίγουν στα δύο όπως ο βράχος που χτύπησε ο Μωυσής με το ραβδί του. Αλλά, αντί για νερό, μόνο αίμα και ιχώρ αναβλύζει.

Μπορεί ασυναίσθητα να άγγιζε τις ουλές στο πρόσωπο ή στο στήθος του, να κάρφωνε τη ματιά του πάνω σου και να σου έλεγε μ' εκείνον τον τραχύ ψίθυρο που ήταν πλέον η φωνή του:

---

2. Tent Revival: Συγκεντρώσεις χριστιανών —κυρίως μεθοδιστών του Νότου— που γίνονταν σε μια μεγάλη σκηνή όπου οι πιστοί άκουγαν το κήρυγμα από κάποιον ιεροκήρυκα και έλπιζαν σε αναγέννηση, ευαγγελισμό ή θεραπεία.

«Ο Νότος δεν αλλάζει. Μπορεί να προσπαθήσεις να κρύψεις το παρελθόν, όμως αυτό επιστρέφει χειρότερο από πριν. Πιο τρομερό».

Ίσως να αναστέναζε, να κοίταζε αλλού και να έλεγε:

«Ο Νότος δεν αλλάζει... μόνο τα ονόματα, οι ημερομηνίες και τα πρόσωπα αλλάζουν. Και μερικές φορές ούτε κι αυτά, όχι στ' αλήθεια. Μερικές φορές η ίδια μέρα και τα ίδια πρόσωπα σε περιμένουν όταν κλείνεις τα μάτια σου».

«Σε περιμένουν στο σκοτάδι...»

1.

Ο ΤΑΪΤΟΥΣ ξύπνησε πέντε λεπτά προτού χτυπήσει το ξυπνητήρι στις επτά το πρωί κι έφτιαξε ένα φλιτζάνι καφέ στην καφετιέρα Keurig που του είχε πάρει η Νταρλίν τα περασμένα Χριστούγεννα. Όταν του την είχε δώσει, είχε σκεφτεί πως ήταν ακριβό δώρο για μια σχέση που μετρούσε μόλις τέσσερις μήνες. Τώρα πια παραδεχόταν ότι ήταν εξαιρετικό δώρο κι ένιωθε ευγνώμων που την είχε.

Εκείνος είχε πάρει στην Νταρλίν ένα άρωμα.

Έκανε έναν μορφασμό μόλις το σκέφτηκε. Αν γινόταν διαγωνισμός με θέμα «Πόσο καλά ξέρεις τον εραστή σου», η Νταρλίν θα έπαιρνε το χρυσό μετάλλιο. Ο Τάιτους δεν είχε τα προσόντα ούτε καν για το χάλκινο. Τους τελευταίους δέκα μήνες είχε πιεστεί να βελτιωθεί σημαντικά όσον αφορά τα δώρα.

Ήπιε μια γουλιά καφέ.

Η τελευταία του φιλενάδα πριν απ' την Νταρλίν είχε πει ότι ήταν φοβερός γκόμενος, αλλά χάλια στις σχέσεις. Δεν διαφωνούσε μ' αυτή την εκτίμηση.

Ήπιε άλλη μία γουλιά.

Άκουσε τις σκάλες να τρίζουν καθώς ο πατέρας του κατέβαινε στην κουζίνα. Ο ίδιος και ο Μαρκί είχαν βρει τον μπελά τους πολλά βράδια Παρασκευής απ' αυτή την πένθιμη κραυγή του παλιού ξύλου, μέχρι που ο Τάιτους σταμάτησε να ξενυχτάει και ο Μαρκί έπαψε να έρχεται στο σπίτι.

«Ε, αφού στέκεσαι εκεί με τα σώβρακα, φτιάξε μου μια απ' αυτές τις κυριλέ κούπες καφέ με το μηχάνημα», είπε ο Άλμπερτ Κράουν. Ο Τάιτους είδε τον πατέρα του να βαδίζει κουτσαίνοντας προς το τραπέζι της κουζίνας και να κάθεται αργά αργά σε μια από τις μεταλλικές καρέκλες με την επένδυση από βινύλιο που θα ξετρέλαιναν τους χιπστεράδες διακοσμητές εσωτερικών χώρων με το νεορετρό στιλ τους. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που ο πατέρας του είχε κάνει την αρθροπλαστική ισχίου και ακόμη περπατούσε πολύ προσεκτικά. Αρνιόταν πεισματικά να χρησιμοποιήσει μπαστούνι, αλλά ο Τάιτους έβλεπε το αρυτίδωτο μελαμψό πρόσωπό του να συσπάται από τον πόνο όταν ξεσπούσε καταιγίδα στον κόλπο ή όταν η θερμοκρασία έπεφτε σαν μολυβένιο βαρίδι.

Σαράντα χρόνια έβγαζε το ψωμί του σ' αυτόν τον κόλπο ο Άλμπερτ Κράουν, τραβώντας τους κιούρτους για τα καβούρια έξι μέρες τη βδομάδα επί δεκατέσσερις ώρες τη μέρα στα ανοιχτά της νήσου Πάινι, σε βάρκες που ανήκαν σε ανθρώπους οι οποίοι μετά βίας τον θεωρούσαν κι αυτόν άνθρωπο. Χωρίς ασφάλιση, χωρίς ένσημα, ωστόσο όλη εκείνη η εξοντωτική δουλειά και οι αιματηρές οικονομίες της μητέρας τού Τάιτους τους είχαν δώσει τη δυνατότητα να χτίσουν ένα σπίτι με τρεις κρεβατοκάμαρες στην οδό Πριτς Νεκ. Ήταν η μοναδική οικογένεια, είτε μαύρων είτε λευκών, που είχε σπίτι με κανονικά θεμέλια εκεί. Ο φθόνος είχε υπερβεί τις διαχωριστικές γραμμές του χρώματος και είχε ενώσει τους γείτονές τους, αφού το σπίτι ξεχώριζε στο δάσος με τα προκάτ, που γύρω τους ήταν σαν τριαντάφυλλο ανάμεσα σε ζιζάνια.

«Όταν πάρουμε σύνταξη, θα καθόμαστε στο κεφαλόσκαλο, σε δύο ασορτί κουνιστές πολυθρόνες, και θα χαιρετάμε την Πάτσι Τζόουνς που θα περνάει με το αμάξι της και θα μας στραβοκοιτάζει», είχε πει η Έλεν, η μητέρα τού Τάιτους, στον πατέρα του ενώ κάθονταν στο τραπέζι της κουζίνας κάποιο βράδυ στη διάρκεια ενός από τα σπάνια Σαββατοκύριακα που ο πα-

τέρας του δεν είχε βγει να διασκεδάσει στο Watering Hole ή στο Grace's Place.

Ο Τάιτους έβαλε ένα φλιτζάνι στην καφετιέρα, τοποθέτησε μια κάψουλα στο φίλτρο και ρύθμισε το χρονόμετρο.

Όμως, όπως πάρα πολλά πράγματα στη ζωή, το μάλλον απλό και ταπεινό συνταξιοδοτικό σχέδιο της μητέρας του δεν έμελλε να ευοδωθεί. Πέθανε πολύ πριν πάρει σύνταξη από το Εργοστάσιο Σημαιών Κάνιγκχαμ. Ενώ η Πάτσι Τζόουνς εξακολουθούσε να περνάει με το αμάξι και να στραβοκοιτάζει.

«Ποια απ' όλες έβαλες;» ρώτησε ο Άλμπερτ. Άνοιξε την εφημερίδα κι άρχισε να διατρέχει τις σελίδες με το δάχτυλο. Ο Τάιτους έβλεπε τα χείλη του να κινούνται ανεπαίσθητα. Η μητέρα του ήταν πιο φιλόδοξη αναγνώστρια, αλλά ο πατέρας του δεν άφηνε μέρα να περάσει χωρίς να διαβάσει εφημερίδα.

«Φουντούκι. Τη μόνη που σ' αρέσει», είπε ο Τάιτους.

Ο Άλμπερτ κρυφογέλασε. «Μην το πεις αυτό στο κορίτσι. Μας πήρε όλο αυτό το πακέτο. Πολύ ευγενικό από μεριάς της». Σάλιωσε το δάχτυλό του και γύρισε σελίδα. Αμέσως πλατάγισε τη γλώσσα του και γρύλισε.

«Κείνα τα επαναστατικά κωλόπαιδα της Συνομοσπονδίας δεν το βάζουν ποτέ κάτω, έτσι; Τώρα θα κάνουνε μια βρομοπαράτα γι' αυτό το άγαλμα. Λυσσάξανε που κάποιος είχε επιτέλους τα κότσια να τους πει ότι ο δολοφόνος και προδότης παππούς τους δεν αξίζει μία», έφτυσε ο Άλμπερτ.

«Ο Ρίκι Σάουρς κι εκείνα τα χαζά από τους Γιους της Συνομοσπονδίας κοντεύουνε να γκρεμίσουνε την πόρτα του γραφείου μου τις τελευταίες δύο βδομάδες», είπε ο Τάιτους. Ήπιε άλλη μια γουλιά.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Άλμπερτ.

«Θέλουνε να σιγουρευτούνε ότι το Γραφείο του Σερίφη θα "κάνει το καθήκον του και θα διατηρήσει την τάξη" σε περίπτωση που σκάσουνε μύτη τίποτα διαδηλωτές. Σαν να λέμε, μιας που ο Ρίκι είναι Καυκάσιος, εγώ είμαι προκατειλημμένος

εναντίον τους εξαιτίας του "πολιτισμικού μου υπόβαθρου"», είπε ο Τάιτους. Η φωνή του ήταν άχρωμη και ουδέτερη, όπως είχε μάθει στο FBI, αλλά έπιασε τα μάτια του πατέρα του να τον κοιτάζουν πάνω από την εφημερίδα.

Ο Άλμπερτ κούνησε το κεφάλι. «Ο Σάουρς δεν θα το 'λεγε αυτό στον Γουόρντ Μπένινγκς. Διάολε, ο Γουόρντ πιθανότατα θα κατέβαινε στην πορεία μαζί με δαύτους, με το αστέρι καρφωμένο στο στήθος. "Πολιτισμικό υπόβαθρο". Μαλακίες. Το λέει γιατί εσύ 'σαι μαύρος κι αυτός ρατσιστής. Μα τον Θεό, γιε μου, δεν ξέρω πώς αντέχεις μερικές φορές».

«Εύκολα. Απλώς φαντάζομαι τον στρατηγό Σέρμαν να κλοτσάει στη μούρη τους δολοφόνους και προδότες προπαππούδες τους. Έτσι ηρεμώ», είπε ο Τάιτους. Η φωνή του εξακολουθούσε να είναι άχρωμη, αλλά ο Άλμπερτ έβαλε τα γέλια.

«Την περασμένη Παρασκευή κάτω στο μαγαζί ο Λίνγουντ Λάσιτερ ρώτησε έναν από κείνους τους τύπους που 'χουν αυτοκόλλητο στο αγροτικό τους γιατί δεν φτιάχνουνε άγαλμα για τον... πώς τονε λένε; Αυτόνε με τ' αβγά;»[3] είπε ο Άλμπερτ.

«Μπένεντικτ Άρνολντ;» είπε το όνομα ο Τάιτους.

«Ναι, ναι, ας φτιάξουνε ένα άγαλμα για κείνον, αφού τους αρέσουνε τόσο πολύ οι κωλοπροδότες! Ο μικρός είπε κάτι για κληρονομιά και ιστορία, κι ο Λίνγουντ είπε α, τι ωραία, τι λέτε να φτιάξουμε ένα άγαλμα για τον Νατ Τέρνερ; Ο τυπάς μπήκε στο αγροτικό του και γκάζωσε μες στη μούρη μας. Αλλά απάντηση δεν είχε», είπε ο Άλμπερτ.

Ο Τάιτους συνοφρυώθηκε. «Είδες πινακίδα; Πώς ήταν το αγροτικό;»

«Μπα, είχαμε λιώσει στα γέλια και δεν προσέξαμε. Όλα τα αγροτικά που οδηγούνε ελόγου τους ίδια είναι. Φτιαγμένα όσο δεν πάει και χωρίς ίχνος σκόνης στην καρότσα. Κάνουνε με τ' αγροτικά τους σαν κάτι τύπους που σκάνε μύτη στον κόλ-

3. Λεκτικό παιχνίδι με τα αβγά μπένεντικτ και το επώνυμο Μπένεντικτ.

πο με τα μεγάλα κυριλάτα σκάφη τους, αλλά από ψάρια ούτε λέπι. Γι' άλλους είναι εργαλεία κι αυτοί τα 'χουνε για παιχνίδια», είπε ο Άλμπερτ.

Ο Τάιτους τελείωσε τον καφέ του. Ξέπλυνε το φλιτζάνι και το έβαλε στον νεροχύτη.

«Δεν νοιάζονται για τον Μπένεντικτ Άρνολντ, μπαμπά. Δεν μισούσε τους ίδιους ανθρώπους που μισούν αυτοί. Πάω να ντυθώ. Έχω δουλειά μέχρι τις εννιά. Έχει μείνει λίγο μοσχαράκι στο ψυγείο από την Κυριακή. Μπορείς να το φας για βραδινό», είπε ο Τάιτους.

«Μικρέ, δεν είμαι δα τόσο γέρος που να μην μπορώ να φτιάξω το βραδινό μου. Άλλωστε, εσένα ποιος σ' έμαθε να μαγειρεύεις;» ρώτησε ο Άλμπερτ.

Ένα σφιγμένο χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπο του Τάιτους. «Εσύ», είπε. Όμως, μόνο αφότου θάψαμε τη μαμά κι εσύ βρήκες επιτέλους τον Χριστό, σκέφτηκε.

«Ακριβώς, διάολε. Οπότε, μάλλον θα φάω το στιφάδο, αλλά μπορεί και να φτιάξω κατιτίς στην κουζίνα», είπε ο Άλμπερτ κλείνοντάς του το μάτι. Ο Τάιτους κούνησε το κεφάλι και κατευθύνθηκε προς τη σκάλα.

«Ίσως πάρω μερικά στρείδια και μπορούμε να τα ψήσουμε στην παλιά ψησταριά το Σαββατοκύριακο. Πάρε τον χαμένο τον αδερφό σου να 'ρθει», είπε ο Άλμπερτ καθώς ο Τάιτους πατούσε στο πρώτο σκαλοπάτι. Κοντοστάθηκε για μια στιγμή προτού συνεχίσει ν' ανεβαίνει. Ο Μαρκί δεν θα ερχόταν ούτε αυτό ούτε κανένα άλλο Σαββατοκύριακο. Το γεγονός ότι ο πατέρας του δεν έλεγε να ξεκολλήσει ακόμη από αυτή την ιδέα μερικές φορές ήταν θλιβερό και εξοργιστικό μαζί. Ο Μαρκί είχε δική του δουλειά ως αυτοδίδακτος ξυλουργός. Έμενε στην άλλη πλευρά της κομητείας, στο Ουίντι Ρίβερ Τρέιλερ Παρκ, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν και στο Νεπάλ. Παρόλο που κανόνιζε ο ίδιος το πρόγραμμα της δουλειάς του, μπορεί να περνούσαν μήνες χωρίς να τον δουν. Σ' ένα τόσο μικρό μέ-

ρος όσο η κομητεία του Χάροντα κάτι τέτοιο ήταν αξιοσημείωτο κατόρθωμα.

Ο Τάιτους μπήκε στην κρεβατοκάμαρά του και άνοιξε την ντουλάπα. Τα καθημερινά του ρούχα ήταν σε συρμάτινες κρεμάστρες στα αριστερά. Οι στολές του σε ξύλινες κρεμάστρες στα δεξιά. Δεν έλεγε τα καθημερινά του ρούχα «πολιτικά». Γιατί κάτι τέτοιο θα έκανε τις στολές του «στρατιωτικά ρούχα», κι αυτό δεν του άρεσε. Τα καθημερινά του ρούχα ήταν τακτοποιημένα με βάση το χρώμα και κρέμονταν σε αλφαβητική σειρά. Πρώτα τα κόκκινα, έπειτα τα μαύρα, έπειτα τα μπλε και ούτω καθεξής. Η Νταρλίν είχε σχολιάσει κάποτε ότι ήταν ο πιο οργανωμένος άνθρωπος που είχε γνωρίσει. Τα παπούτσια του ήταν τακτοποιημένα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Η Κέλι, η πρώην κοπέλα του από την εποχή που ο Τάιτους έμενε στην Ιντιάνα, του ανακάτευε τα ρούχα όποτε περνούσε τη νύχτα μαζί του. Έλεγε ότι το έκανε για το καλό του.

«Πρέπει να σε χαλαρώσω, Βιρτζίνια.[4] Είσαι τόσο σφιγμένος, που μια μέρα θα σκάσεις. Προσπαθώ να βοηθήσω την ψυχική σου υγεία», έλεγε.

Ο Τάιτους πίστευε ότι το έκανε επειδή ήξερε ότι του τη βαρούσε. Ήξερε ότι θα μάλωναν γι' αυτό και ήξερε επίσης ότι θα τα ξανάβρισκαν, παθιασμένα.

Αναστέναξε.

Η Κέλι ήταν το παρελθόν. Η Νταρλίν ήταν το παρόν του. Και παρά τα όσα έλεγε ο Φόκνερ, εκείνο το κομμάτι της ζωής του είχε τελειώσει.[5] Και το καλύτερο ήταν να το αφήσει εκεί που βρισκόταν.

---

4. Στην Αμερική είναι σύνηθες να χρησιμοποιείται ως υποκοριστικό το όνομα της πολιτείας από την οποία κατάγεται κάποιος.

5. Ο Αμερικανός συγγραφέας Ουίλιαμ Φόκνερ στο έργο του *Ρέκβιεμ για μια μοναχή* (1931) γράφει: «Το παρελθόν, εντέλει, δεν πεθαίνει ποτέ, δεν είναι καν παρελθόν».

Έσπρωξε τα κανονικά του ρούχα προς τ' αριστερά. Οι στολές του ήταν στη δεξιά πλευρά της ντουλάπας. Είχαν όλες το ίδιο χρώμα. Σκούρο καφέ πουκάμισο, πιο ανοιχτό καφέ παντελόνι με μια σκούρα καφέ ρίγα από πάνω μέχρι κάτω. Είχε δύο αλεξίσφαιρα γιλέκα που κρέμονταν τέρμα δεξιά. Δύο ζευγάρια μαύρα δερμάτινα παπούτσια ήταν στο πάτωμα. Ένα καφέ τρίκοχο βρισκόταν σ' ένα ράφι. Η Νταρλίν το έλεγε καπέλο Σμόκι δε Μπερ.[6]

«Επειδή είσαι ο αρκούδος μου», του είπε ένα βράδυ καθώς έγερνε στο στήθος του. Τα δάχτυλά της έπαιζαν πάνω στην ουλή που είχε στην κοιλιά του όπως ο πιανίστας παίζει τις κλίμακες. Η ουλή ήταν ένα δώρο, τρόπος του λέγειν, από τον Ρεντ ΝτεΚρέιν, υπέρμαχο της λευκής υπεροχής, χριστιανό εθνικιστή, ηγέτη της πολιτοφυλακής και για επτά λεπτά επίδοξο μάρτυρα.

Αυτά τα επτά λεπτά είχαν αλλάξει τη ζωή όλων τους. Του Τάιτους, του Ρεντ, της γυναίκας του Ρεντ και των τριών γιων του, που είχαν όλοι ζωστεί με γιλέκα με χειροβομβίδες. Το μικρότερο αγόρι ήταν μόλις επτά χρονών. Το γιλέκο του κρεμόταν χαλαρά στους ώμους του σαν φούτερ που το είχε δανειστεί από κάποιο από τ' αδέρφια του. Όταν τράβηξε την περόνη, το πρόσωπό του ήταν κάτασπρο σαν χαρτί.

Έπειτα είχε...

«Κόφ' το», είπε δυνατά χωρίς να μιλάει σε κανέναν. Έτριψε το πρόσωπό του και με τα δύο του χέρια. Τα θραύσματα από τις εκρήξεις είχαν αφήσει αυτή την ουλή σε σχήμα ερωτηματικού στην κοιλιά του. Οι ουλές στην ψυχή του δεν φαίνονταν, αλλά ήταν εξίσου φρικτές.

Ο Τάιτους φόρεσε τη στολή του με το συνηθισμένο τελετουργικό που τον ηρεμούσε. Πρώτα έβαλε το γιλέκο και το έδεσε

---

6. Smokey the Bear: Το αρκουδάκι από τη διαφήμιση της Αμερικανικής Δασικής Υπηρεσίας για την πυροπροστασία των δασών. Φοράει ένα τσόχινο καφέ καπέλο με φαρδύ γείσο και ψηλό στέμμα.

καλά. Κατόπιν πήρε το πουκάμισό του. Έπειτα μια καφέ γραβάτα που κρεμόταν πλάι σε δύο άλλες ολόιδιες από έναν γάντζο στο εσωτερικό μέρος της πόρτας της ντουλάπας. Ακολουθούσε το παντελόνι κι ύστερα τα παπούτσια. Πήγε στο κομοδίνο, άνοιξε το συρτάρι και πήρε την υπηρεσιακή του ζώνη. Την έδεσε σφιχτά κι ύστερα έπιασε το κλειδί από το κομοδίνο λυγίζοντας προσεκτικά τα πόδια. Ένας σερίφης δεν μπορούσε να εμφανίζεται στην κομητεία του με τσαλακωμένο παντελόνι. Ένας μαύρος σερίφης έπρεπε να έχει ένα επιπλέον παντελόνι στο γραφείο του διά παν ενδεχόμενο.

Τράβηξε ένα μεταλλικό κουτί από κάτω από το κρεβάτι, το ξεκλείδωσε κι έβγαλε το υπηρεσιακό του πιστόλι. Η κομητεία πλήρωνε μόνο για ένα Smith & Wesson των εννέα χιλιοστών. Ο Τάιτους ήθελε κάτι με μεγαλύτερη ανασχετική δύναμη. Είχε πληρώσει το Sig Sauer P320 απ' την τσέπη του. Ήταν το ίδιο όπλο που χρησιμοποιούσε η πολιτειακή αστυνομία της Βιρτζίνια. Έλεγξε τον γεμιστήρα και τη θαλάμη και το άφησε να γλιστρήσει στη θήκη του. Στο κομοδίνο του υπήρχαν δύο ζευγάρια γυαλιά ηλίου με φακούς καθρέφτες. Ο Τάιτους πήρε το ένα και το έβαλε στην τσέπη του πουκαμίσου του. Ο ασύρματός του ήταν πάνω στο κομοδίνο δίπλα στα γυαλιά ηλίου. Τον σήκωσε και στερέωσε τον πομπό στη ζώνη του και το μικρόφωνο στο πέτο του.

Τέλος, άνοιξε το συρτάρι και πήρε το σήμα του. Το καρφίτσωσε στο πουκάμισό του πάνω απ' την αριστερή του τσέπη και κατέβηκε τις σκάλες.

Ο Άλμπερτ καθόταν ακόμη στο τραπέζι, αλλά η εφημερίδα είχε εξαφανιστεί πλέον. Στη θέση της υπήρχε ένας φάκελος που είχε πάνω το όνομα του Τάιτους.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε ο Τάιτους, παρότι ήταν απόλυτα βέβαιος ότι ήξερε ήδη.

«Έχει περάσει ένας χρόνος. Ο αιδεσιμότατος Τζάκσον είπε την περασμένη Κυριακή ότι ήταν ένα αξιομνημόνευτο θαύμα. Ποιος να φανταζότανε ότι επειδή ένα φορτηγό υλοτομίας

χτύπησε τον Γουόρντ Μπένινγκς θα κέρδιζε τις ειδικές εκλογές ο πρώτος μαύρος σερίφης της κομητείας του Χάροντα;» είπε ο Άλμπερτ.

Ο Τάιτους πήρε τον φάκελο. Τον άνοιξε με τον αντίχειρα. Μια ευχετήρια κάρτα που στο μπροστινό μέρος είχε έναν αστείο πιγκουίνο που κρατούσε μια τρίαινα σαν του διαβόλου. Στο εσωτερικό έγραφε:

ΜΑΛΛΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΓΩΣΕ Η ΚΟΛΑΣΗ, ΑΦΟΥ ΕΣΕΙΣ ΟΙ ΔΥΟ ΕΙΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΜΑΖΙ! ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟ!

Ο Τάιτους σήκωσε τα φρύδια.

«Το πολυκατάστημα Walmart δεν είχε κάρτα για όταν είσαι περήφανος που ο γιος σου είναι ο πρώτος μαύρος σερίφης της κομητείας. Όμως, είμαι στ' αλήθεια περήφανος. Τ' αγόρι μου γύρισε σπίτι και αλλάζει τα πράγματα. Δεν ξέρεις τι σημαίνει για τους ανθρώπους να σε βλέπουνε μ' αυτή τη στολή, Τάιτους. Αν ζούσε η μαμά σου, θα 'τανε κι αυτή περήφανη», είπε ο Άλμπερτ, και η φωνή του έσπασε λιγάκι.

Η μητέρα τού Τάιτους είχε πεθάνει πριν από είκοσι τρία χρόνια, ωστόσο ακόμα και με μια απλή αναφορά σ' αυτήν ο πόνος του πατέρα του ανάβλυζε σαν πίδακας.

Θα ήταν στ' αλήθεια τόσο περήφανη αν ήξερε τι είχε συμβεί στη βόρεια Ιντιάνα, στην υπόθεση ΝτεΚρέιν; Δεν νομίζω, σκέφτηκε ο Τάιτους. Όχι, πιστεύω ότι δεν θα ήταν καθόλου περήφανη.

«Δεν είναι όλοι οι δικοί μας περήφανοι. Αλλά σ' ευχαριστώ για την κάρτα, μπαμπά», είπε ο Τάιτους.

«Λες για τον νεαρό Άντισον στην Εκκλησία του Νέου Κύματος; Πφφφ, κανείς δεν τον υπολογίζει αυτόνανε. Πιστεύει ότι ο Χριστός φοράει μπλου τζιν», είπε ο Άλμπερτ. Αυτή ήταν η χειρότερη προσβολή που ο πεντηκοστιανός βαπτιστής πατέρας του, ο οποίος φορούσε το καλύτερό του κοστούμι κάθε Κυριακή, μπορούσε να ξεστομίσει για τον New Age ιερέα με το ράστα μαλλί.

«Κάνει καλή δουλειά σ' εκείνη την εκκλησία, μπαμπά», είπε ο Τάιτους.

«Λες εκκλησία ένα τέτοιο μέρος; Μοιάζει με καταγώγι όταν περνάς απόξω», είπε ο Άλμπερτ.

«Εσύ πώς το λες; Τέλος πάντων, ο Τζαμάλ Άντισον δεν είναι ο μόνος που πιστεύει ότι είμαι μπαρμπα-Θωμάς», είπε ο Τάιτους μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο.

«Τι να σου πω, ο αιδεσιμότατος Τζάκσον πάντοτε λέει στο κήρυγμα ότι πρέπει να φυλαγόμαστε απ' τους ψευτοπροφήτες», είπε ο Άλμπερτ.

Ο Τάιτους το θεώρησε ειρωνικό αυτό, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Ξέρεις, θα ήτανε καλό να ερχόσουνα στη Λειτουργία μια στο τόσο. Κανείς στην εκκλησία δεν πιστεύει ότι είσαι ένας σκατομπαρμπα-Θωμάς», είπε ο Άλμπερτ. «Δουλέψανε σκληρά για σένα, Τάιτους. Απλώς το λέω».

Πόσο μεγάλη και βαθιά ευγνωμοσύνη έπρεπε να δείχνει προς τη Βαπτιστική Εκκλησία του Εμμανουήλ για την υποστήριξή της στην απρόσμενη υποψηφιότητά του ήταν μια συζήτηση που ο πατέρας του συνεχώς προσπαθούσε να κάνει και ο Τάιτους συνεχώς προσπαθούσε να αποφύγει. Όχι επειδή δεν ένιωθε ευγνωμοσύνη. Ήξερε πολύ καλά ότι εκλέχτηκε στο αξίωμα του σερίφη χάρη στην υποστήριξη εκκλησιών όπως αυτή. Μαζί με μια ομάδα προοδευτικών της εκκλησίας των Χίπηδων των Τελευταίων Ημερών και ορισμένων λευκών καλόπαιδων που μισούσαν τον γιο τού Γουόρντ Μπένινγκς, τον Κούτερ, περισσότερο απ' όσο δυσπιστούσαν απέναντι σ' ένα πρώην αστέρι του φούτμπολ και πράκτορα του FBI. Μια ασυνήθιστη συμμαχία που θα περνούσε πολύς καιρός για να την ξαναδούν. Αλλά τώρα όλοι είχαν απαιτήσεις. Η εκκλησία του πατέρα του δεν αποτελούσε εξαίρεση. Ήξερε ότι η υποστήριξη από την εκκλησία του πατέρα του του δόθηκε υπό όρους τους οποίους δεν ήταν διατεθειμένος να ικανοποιήσει. Άσε που από τα δεκαπέντε του δεν είχε παραβρεθεί σε καμιά Λειτουργία. Σταμάτησε

να πηγαίνει περίπου την εποχή που ξεκίνησε να πηγαίνει ο πατέρας του. Δύο χρόνια μετά τον θάνατο της μητέρας του.

«Θα σου πω όταν είναι, μπαμπά. Είμαστε στην εβδομάδα πριν από το Φθινοπωρινό Πανηγύρι. Ξέρεις ότι θα 'μαι πνιγμένος», είπε το ψέμα του ο Τάιτους. Το Φθινοπωρινό Πανηγύρι ήταν πιο πολύ μια δικαιολογία για τους πολίτες της κομητείας του Χάροντα να μεθοκοπήσουν και να χορέψουν στον δρόμο κι έπειτα να χωθούν σε κάποια σκοτεινή γωνιά του πάρκου του δικαστικού μεγάρου για να ξεκλέψουν κάνα μεθυσμένο φιλί. Από τον δικό τους άνθρωπο ή από κάποιον άλλο.

Ο Άλμπερτ ήταν έτοιμος να συνεχίσει τη συζήτηση όταν ο ασύρματος του Τάιτους ξαφνικά ζωντάνεψε.

«Έλα, Τάιτους!»

Η φωνή στον ασύρματο ήταν του διαβιβαστή του, του Καμ Τράουντερ. Ο Καμ έκανε την πρωινή βάρδια και η άλλη διαβιβάστρια, η Κάθι Μίλερ, τη βραδινή. Ο Καμ ήταν ένας απ' τους λίγους υπαλλήλους της προηγούμενης διοίκησης που παρέμειναν στη θέση του.

Ήταν βετεράνος του πολέμου στο Ιράκ, ψύχραιμος στα δύσκολα κι επίσης γνώριζε τέλεια κάθε σπιθαμή των δρόμων και των χωματόδρομων της κομητείας. Πέρα απ' αυτές τις εντυπωσιακές ικανότητες, το πιο σημαντικό προσόν τού Καμ ήταν ότι έμενε κοντά. Το σπίτι του δεν ήταν ούτε ένα χιλιόμετρο από το τμήμα. Βρέξει χιονίσει, δεν έλειπε ποτέ. Το ηλεκτροκίνητο αμαξίδιό του έπιανε μέχρι και τριάντα χιλιόμετρα την ώρα. Ο Καμ το είχε βελτιώσει μόνος του με τη βοήθεια ενός βίντεο στο YouTube και κάποιων αρχείων PDF που είχε κατεβάσει από το διαδίκτυο. Ο τύπος, αν μη τι άλλο, δεν το έβαζε κάτω.

Αυτός ήταν ο λόγος που τα νεύρα τού Τάιτους τσιτώθηκαν όταν άκουσε την απόλυτη απελπισία που εξέπεμπε η φωνή του, όπως ξεπηδούσε από τον ασύρματο.

«Εμπρός, ο Τάιτους είμαι», είπε αφού πρώτα πάτησε το πλήκτρο της ομιλίας.

«Τάιτους... υπάρχει ένας ενεργός σκοπευτής στο λύκειο. Τάιτους, παίρνω εκατοντάδες κλήσεις το λεπτό. Νομίζω... νομίζω... Τάιτους, είναι κι ο ανιψιός μου εκεί», είπε ο Καμ. Ακουγόταν περίεργα. Ο Τάιτους κατάλαβε ότι έκλαιγε.

«Καμ, ειδοποίησε όλες τις μονάδες. Να συγκεντρωθούν στο λύκειο!» φώναξε ο Τάιτους στο μικρόφωνό του.

«Είναι κι ο ανιψιός μου εκεί», είπε ο Καμ.

«Ειδοποίησε όλες τις μονάδες! Τώρα!»

Ο Καμ βόγκηξε, αλλά όταν η φωνή του βγήκε αυτή τη φορά από το ηχείο, ήταν ήρεμη και αποφασιστική.

«Έγινε, αρχηγέ. Κλήση προς όλες τις μονάδες. Ενεργός σκοπευτής στο Λύκειο Τζέφερσον Ντέιβις. Επαναλαμβάνω, ενεργός σκοπευτής στο Λύκειο Τζέφερσον Ντέιβις».

Ο Τάιτους πέταξε την ευχετήρια κάρτα και όρμησε στην πόρτα.

«Τι τρέχει;» φώναξε ο Άλμπερτ, ενώ ο Τάιτους έβγαινε ορμητικά από την πίσω πόρτα.

Αλλά η μόνη απάντηση που πήρε ήταν ο ήχος της σήτας που έσκασε πάνω στο κούφωμα, καθώς ο φθινοπωρινός άνεμος την άρπαξε στην παγωμένη αγκαλιά του.

Ο Τάιτους είχε ήδη φύγει.

2.

ΥΠΑΡΧΕΙ ένα είδος χάους που έχεις την αίσθηση ότι υπακούει σε μια δική του τάξη. Όταν μια χαοτική κατάσταση γίνεται ρουτίνα, μέσα από την επανάληψη αναδύονται συγκεκριμένα μοτίβα.

Καθώς το αμάξι τού Τάιτους έμπαινε στριγκλίζοντας στο πάρκινγκ του Λυκείου Τζέφερσον Ντέιβις, εκείνος παρατήρησε αυτές τις ιδιαίτερες συμπεριφορές που ξεδιπλώνονταν σαν οριγκάμι το οποίο κινείται αντίστροφα.

Μαθητές και δάσκαλοι ξεχύνονταν από κάθε έξοδο του τεράστιου τούβλινου κτιρίου. Έτρεχαν να βγουν από την εξώπορτα. Πετάγονταν από τις πλαϊνές πόρτες. Πηδούσαν από τα παράθυρα. Μερικοί είχαν γλιστρήσει έξω από την πίσω μεριά, από μια πτυσσόμενη μεταλλική πόρτα που ήταν η έξοδος και η είσοδος για το μάθημα μηχανικών οχημάτων του κυρίου Χέρντον. Το κύμα των μαθητών και των δασκάλων ξεχυνόταν γύρω από το αυτοκίνητό του σαν ποτάμι που περνάει πάνω και γύρω από έναν βράχο. Τα πρόσωπά τους έμοιαζαν με φιγούρες από πίνακες του Φράνσις Μπέικον, σκοτεινιασμένα από μια θύμηση που σε δέκα χρόνια από τώρα θα τους έκανε να ξεσπούν σε κλάματα στο πάρτι για την αναμενόμενη γέννηση ενός μωρού, μέσα σ' ένα μπακάλικο ή ενώ θα έβλεπαν μια διαφήμιση για ένα ποδήλατο γυμναστικής.

Αυτό ήταν το πρώτο μέρος του χάους σε τούτο το συγκεκριμένο συμβάν. Ο ασυγκράτητος αταβιστικός πανικός που αναβλύ-

ζει από τις βαθύτερες πτυχές του ζωικού μέρους του εγκεφάλου μας. Το «πάλη ή φυγή» μετατρεπόταν από αφηρημένη έννοια στο μάθημα της αγωγής υγείας σε απαραίτητο στοιχείο επιβίωσης.

Ο Τάιτους πετάχτηκε από το SUV με το όπλο τραβηγμένο. Τα ουρλιαχτά των παιδιών ήταν σαν ένα μαύρο σύννεφο που κινούνταν από την Ανατολή προς τη Δύση. Οι κραυγές τους ήταν σαν βροντές που τον συντάραξαν ολόκληρο. Κοίταξε στα αριστερά του και είδε δύο απ' τους βοηθούς του να περνάνε πάνω από ένα ρηχό χαντάκι που εκτεινόταν παράλληλα με την μπροστινή πρασιά του σχολείου. Ο Ντέιβι Χίλντεμπραντ οδηγούσε το ένα περιπολικό και ο Ρότζερ Σίμονς το άλλο. Η Κάρλα Ορτίζ ήταν λίγα δευτερόλεπτα πίσω τους με το βανάκι που είχε τον λογότυπο του προγράμματος Εκπαίδευσης Αντίστασης στη Χρήση Ναρκωτικών, το οποίο χρησιμοποιούσε όταν επισκεπτόταν τα γυμνάσια και τα δημοτικά. Ο Ρότζερ βγήκε από το όχημα κρατώντας μια καραμπίνα. Ο Ντέιβι είχε τραβήξει το πιστόλι του. Η Κάρλα είχε τραβήξει κι αυτή το δικό της. Ο Ρότζερ έτρεχε προς το πλήθος των εφήβων. Κρατούσε το όπλο από το κοντάκι, με την κάννη να σημαδεύει τη θάλασσα των σωμάτων που έρχονταν προς το μέρος του σαν φουσκωμένο κύμα.

«Ρότζερ, το όπλο ψηλά! Το όπλο ψηλά!» φώναξε ο Τάιτους. Ο Ρότζερ σταμάτησε και τον κοίταξε. Βλεφάρισε έντονα κι ύστερα κοίταξε τα χέρια του. Ο Τάιτους τον είδε να τρέμει σαν να είχε πιει ένα σφηνάκι ουίσκι, έπειτα σήκωσε το όπλο έτσι ώστε η κοντή κάννη να σημαδεύει τον αέρα.

«Ντέιβι! Περάστε τους όλους απέναντι! Απέναντι!» ούρλιαξε ο Τάιτους. Ο Ντέιβι έβαλε το όπλο στη θήκη του και άρχισε να κάνει νόημα με το χέρι στα παιδιά και στους δασκάλους και να τους οδηγεί σαν κοπάδι στην απέναντι πλευρά του δρόμου, σ' ένα λιβάδι που ανήκε στις Φάρμες Όουκφιλντ. Μερικές αγελάδες άνγκους έβοσκαν τριγύρω στο χωράφι. Έδειχναν ατάραχες, παρά τις κραυγές τρόμου που αντηχούσαν στον ψυχρό πρωινό αέρα.

«Τι κάνουμε, αφεντικό;» ρώτησε η Κάρλα. Είχε ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος και στεκόταν πλάι στον Τάιτους. Ο Τάιτους είδε ένα κόκκινο αγροτικό μ' έναν φάρο στην οροφή να ορμάει στο πάρκινγκ. Μέσα ήταν ο Τομ Σάντλερ. Είχε ρεπό σήμερα, αλλά πρέπει να άκουσε την κλήση στον δέκτη του. Από το υπόλοιπο προσωπικό του Γραφείου του Σερίφη της κομητείας του Χάροντα ελάχιστοι δεν ήταν εκεί.

Ο Τάιτους ευχήθηκε να μην τους χρειαστούν. Ευχήθηκε ο σκοπευτής να μην έχει ένα AR-15 ή ένα AK-47, ή κάποιο άλλο όπλο φτιαγμένο για να σκορπίζει τον θάνατο, όπως μια σπαρτική μηχανή σκορπίζει τους σπόρους.

«Μπαίνουμε μέσα και καθαρίζουμε το κτίριο», είπε ο Τάιτους. Έπιασε το μικρόφωνό του. «Ντέιβι, άσε τον Τομ να προσέχει το πλήθος. Εσύ έλα πίσω να μας βοηθήσεις να ασφαλίσουμε τον χώρο. Φοράς το γιλέκο σου;»

Ο ασύρματος έτριξε όταν ο Ντέιβι απάντησε. «Βέβαια, το φοράω. Πάω να βρω τον Τομ».

«Βιάσου, Ντέιβι», είπε ο Τάιτους. Έκανε νόημα στην Κάρλα να τον ακολουθήσει καθώς άρχισε να κινείται ανάμεσα στους τελευταίους από το πλήθος κατευθυνόμενος προς το σχολείο.

«Πυροβόλησε τον κύριο Σπίρμαν!» είπε ένα ξανθό κοριτσάκι. Ο Τάιτους την αναγνώρισε, ήταν η κόρη της Ντέιζι Μάθιους. Αυτός και η Ντέιζι είχαν αποφοιτήσει την ίδια χρονιά. Το όνομά της μικρής ήταν...

«Λίζα, πέρνα απέναντι!» φώναξε η Κάρλα.

«Ποιος πυροβόλησε τον κύριο Σπίρμαν; Πώς είναι, Λίζα;» είπε ο Τάιτους.

Η Λίζα γύρισε το κεφάλι της και τον κοίταξε σαν να είχε μόλις αντιληφθεί τη μορφή του, ύψους ένα ογδόντα οκτώ. «Δεν... δεν ξέρω. Φορούσε μάσκα. Τον πυροβόλησε στο πρόσωπο. Αχ, Θεέ μου, πυροβόλησε τον κύριο Σπίρμαν!» Τα μάτια της Λίζα ήταν τόσο γουρλωμένα, που έμοιαζαν με ρόδες τρακτέρ. Δεν έκλαιγε, αλλά το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο απ' την έξαψη.

Ο Τάιτους ήξερε ότι τα δάκρυα θα έρχονταν αργότερα. Είτε δάκρυα είτε ουρλιαχτά μέσα στη νύχτα.

«Ήταν ψηλός; Ψηλότερος από μένα; Και τα ρούχα του; Τι φορούσε;» είπε ο Τάιτους.

Η Λίζα έκλεισε τα μάτια της κι έπεσε στην αγκαλιά τής Κάρλα. «Δεν ξέρω!» ούρλιαξε στον ώμο της βοηθού.

Ο Τάιτους πήρε μια ανάσα. Κατάλαβε ότι φώναζε. Ένας αξιωματικός της αστυνομίας με βαριά φωνή που γκαρίζει μες στα μούτρα σου ποτέ δεν παίρνει τις πληροφορίες που χρειάζεται. Το ήξερε αυτό, έκανε κήρυγμα στους βοηθούς του γι' αυτό, και ωστόσο το είχε κάνει.

Ο Τάιτους άγγιξε το μικρόφωνό του.

«Ο ύποπτος φοράει μάσκα. Μόνο αυτό ξέρουμε. Μπαίνουμε μέσα», είπε.

«Γλυκιά μου, πρέπει να περάσεις απέναντι, εντάξει;» είπε η Κάρλα όσο πιο ήρεμα μπορούσε. Η Λίζα δεν απάντησε, αλλά έφυγε για το λιβάδι σαν τρομαγμένη γαζέλα.

«Εντάξει. Πάμε», είπε ο Τάιτους.

Αυτό ήταν το δεύτερο μέρος της παράδοσης που γεννιέται από το χάος και που μοιάζει με τάξη. Άντρες και γυναίκες, με όπλα στο χέρι, να κινούνται προς το μέρος ενός άντρα, σχεδόν πάντοτε άντρα, με το δικό του όπλο στο χέρι, η κάννη, καυτή ακόμη, έχει μόλις γαζώσει μια σχολική τάξη ή ένα θέατρο ή ένα γραφείο με κομμάτια από μολύβι σε ατσάλινο περίβλημα που κινούνται με ταχύτητα οκτακοσίων μέτρων το δευτερόλεπτο.

Ο Τάιτους ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται τόσο πολύ και τόσο απότομα, σαν να είχε πάθει κράμπα. Η ανάσα του ήταν αργή και σταθερή, αλλά το κεφάλι του ήταν έτοιμο να εκραγεί. Ο αέρας πάγωνε τον ιδρώτα που έτρεχε στον γιακά του. Οι ακτίνες του ήλιου, που αντανακλώντο από τα παράθυρα, έσβηναν πάνω στα γυαλιά ηλίου του καθώς προχωρούσε. Τα παπούτσια του γρατζουνούσαν την άσφαλτο. Ο ήχος ακουγόταν σαν να ήταν πολυφωνικός. Στα δεξιά του, η Κάρλα έπαιρνε βαθιές κοφτές